

Amber Yıllıkları 9

Gölgelerin Şövalyesi

ROGER ZELAZNY

Çeviren
Niran Elçi

1

Adı Julia'ydı ve her şeyin başladığı 30 Nisan'da öldüğünden adım gibi emindim. Korkunç kalıntıları bulduktan sonra, onu öldürdüğünü düşündüğüm köpeksi yaratığı yok edişim her şeyi başlatmış gibi görünüyordu. Ve sevgiliydik, olayları asıl başlatanın bu olduğunu düşünüyorum. Uzun zaman önce.

Belki ona daha fazla güvenebilirdim. Belki onu benden ayıran inkârlara yol açan, karanlık yollara ve daha sonra öldürmek zorunda kaldığım kötü gizemci Victor Melman'a – Luke ile Jasra'nın kuklası olan şu Victor Melman'ın çalışma mekânına– götüren gölge yürüyüşüne hiç çıkarmamalıydım. Ama şimdi, belki, yaptığımı sandığım şeyler için kıl payı farkla kendimi affedebilecek bir pozisyonda olabilirdim çünkü gerçekten yapmamışım gibi görünüyordu. Neredeyse.

Yani o işi yaptığım sırada bundan sorumlu olmadığımı öğrenmiştim. Hançerimi, bir süredir peşimde olan gizemli büyücü Maske'nin yan tarafına saplarken, onun aslında Julia olduğunu keşfetmiştim. Beni, bu işi yapan herkesten daha uzun süredir öldürmeye çalışan üvey kardeşim Jurt onu kaçırmış, sonra bir tür yaşayan Koz Kartı'na dönüşmesinden hemen sonra gözden kaybolmuşlardı.

Dört Dünya Kalesi'ndeki yanan, ufalanan İçkale'den kaçarken düşen bir kütük, sağ tarafa yönelmeme sebep olmuş, beni yıkılmış duvarlardan ve yanan kirişlerden bir *çıkılmaz sokakta* kapana kısırmıştı. O sırada siyah, metal bir top yanımdan parıldayarak geçti, ilerlerken büyür gibi göründü. Duvara çarp-
tı, dalabileceğim bir delik açarak yoluna devam etti – faydalanmakta gecikmedim. Logrus uzantılarımı kullanarak çitin bir kısmını ve bazı askerleri yere yıkarak dışarıdaki hendeğe atlardım, sonra dönüp, “Mandor!” diye bağırdım.

“Tam buradayım,” dedi yumuşak sesi sol omzumun arkasından.

Döndüğüm zaman önümüzde bir kez sıçrayan ve uzattığı eline düşen metal topu yakaladığımı gördüm.

Siyah yeleşindeki külleri süpürdü ve saçlarını sıvazladı. Sonra gülümsedi ve alevler içindeki İçkale'ye döndü.

“Kraliçe'ye verdiğin sözü tuttun,” dedi, “ve burada yapabileceğin başka bir şey olduğunu sanmıyorum. Artık gidelim mi?”

“Jasra hâlâ içeride,” diye yanıt verdim, “Sharu ile hesaplaşıyor.”

“Onunla işin bitti sanmıştım.”

Başımı iki yana salladım.

“Hâlâ bilmediğim yığınla şey biliyor. İhtiyaç duyabileceğim şeyler.”

İçkale'nin arkasından bir alev kulesi yükselmeye başladı, durdu, bir an süzüldü, sonra yükselmeye devam etti.

“Fark etmemiştim,” dedi. “Jasra o kaynağın kontrolünü gerçekten de çok istiyor gibi. Onu şimdi götürürsek, Sharu kaynağı ele geçirir. Bunun önemi var mı?”

“Ama Jasra'yı götürmezsek adam onu öldürebilir.” Mandor omuz silkti.

“Kadının adamı alt edeceği gibi bir his var içimde. Küçük bir bahse var mısınız?”

Kaynağın bir an duraksamasının ardından gökyüzüne doğru yükselmeye devam etmesini izlerken, “Haklı olabilirsin,” dedim. O tarafı işaret ettim. “O şey bir petrol kuyusuna benziyor. Umarım kazanan nasıl örteceğini bilir. Bir kazanan olursa. Bu yerin paramparça oluşuna bakılırsa, ikisi de fazla dayanamayabilir.”

Güldü.

“Kendilerini korumak için yarattıkları güçleri küçük görüyorsun,” dedi. “Ve bir büyücünün bir başka büyücünün işini büyüyle bitirmesinin o kadar kolay olmadığını da biliyorsun. Yine de, konu sıradanın ataletine geldiğinde haklı olabilirsin. İzninle...?”

Başımı salladım.

Hızlı bir el hareketiyle, metal topu hendeğin üzerinden, yanan binaya fırlattı. Top yere çarptı ve bundan sonra her sıçrayışında büyüklüğü artar gibi göründü. Her seferinde, görünürdeki kütle ve hızı ile hiç orantılı olmayan, zil sesi gibi bir şangırtı çıkarıyordu ve bu sesin şiddeti her sıçrayışta artıyordu. Sonra İçkale'nin sonuna yakın, yanan, sallanan yıkıntıya girdi ve birkaç dakika için görüş alanımızdan çıktı.

Tam Mandor'a neler olup bittiğini sormak üzereyken benim kaçtığım açıklığın önünden iri bir topun gölgesinin geçtiğini gördüm. Alevler yıkık Kaynak'ın merkez kulesindekiler hariç dinmeye başladı ve içeriden derin bir gürlleme duyuldu. Birkaç dakika sonra daha da geniş, yuvarlak bir gölge geçti ve gürllemeyi çizmelerimin tabanlarında hissetmeye başladım.

Bir duvar yıkıldı. Kısa süre sonra bir başka duvar daha devrildi. Artık içeriyi açıkça görebiliyordum. Toz ve dumanın içinden, dev topun görüntüsü yine geçti. Alevler söndü. Logrus imgem hâlâ Jasra ile Sharu arasında geçen güç çizgilerini gösteriyordu.

Mandor bir elini uzattı. Yaklaşık bir dakika sonra küçük,

metal bir top sıçrayarak bize doğru geldi ve Mandor topu yakaladı.

“Geri dönelim,” dedi. “Finali kaçırmak ayıp olur.”

Çitteki pek çok boşluğun birinden geçtik, bir noktada hendek, karşıya yürüyerek geçmemize yetecek kadar çok molozla dolmuştu. Sonra, yeniden toparlanan birlikler yolumuza çıkmasın diye bir engel büyüsü yaptım.

Yıkık duvardan girdiğimiz zaman Jasra'nın sırtını ateş kulesine vermiş, kollarını kaldırmış, durmakta olduğunu gördüm. Yüzü, bir is maskesinin üzerinde yol yol terle kaplanmıştı ve bedeninden geçen güçlerin atışını hissedebiliyordum. Yaklaşık üç metre yukarısında, mor yüzlü, boynu kırılmış gibi başı bir yana dönmüş olan Sharu havada asılı duruyordu. Eğitilmemiş olanlara büyüyle yükseltilmiş gibi görünebilirdi. Ama Logrus imgem asılı olduğu güç hattını görmemi sağlıyordu, sanırım büyü bir asılmanın kurbanı olmuştu.

“Bravo,” dedi Mandor, ağır ağır, yumuşak sesle ellerini çıkararak. “Görüyor musun, Merlin? İddiayı kazandım.”

“Yetenek konusunda hep benden daha iyi bir yargıç oldun,” diye kabul ettim.

Jasra'nın “...ve bana hizmet etmeye yemin et,” dediğini duydum. Sharu'nun dudakları kıpırdadı.

“Ve sana hizmet etmeye yemin ediyorum,” diye inledi.

Kadın yavaşça kollarını indirdi ve adamı tutan güç hattı uzamaya başladı. Adam İçkale'nin çatlak zeminine doğru alçalırken, Jasra'nın sol eli, nefesli tahta çalgıları cesaretlendiren bir orkestra şefinde gördüğüm bir hareketle sallandı ve Kaynak'tan büyük bir ateş dalgası fırladı, adamın üzerine döküldü, onu yıkayıp yere aktı. Gösterişliydi ama bana pek anlamlı gelmedi...

Adamın ağır inişi, sanki gökyüzünde birisi timsah peşindeymiş gibi devam etti. Ayakları yere yaklaşırken, boynunda-

ki baskının azalacağı beklentisiyle nefesimi tuttuğumu fark ettim. Ama bu olmadı. Ayakları yere ulaştığı zaman içine girdiler ve adam gizemli bir hologrammış gibi inişi devam etti. Bileklerine, sonra dizlerine kadar battı ve batmaya devam etti. Artık nefes alıp almadığını anlayamıyordum. Jasra'nın dudaklarından yumuşak bir emir dizisi dökülüyor, alev perdeleri düzenli olarak Kaynak'tan koparak adamın üzerine akıyordu. Sharu beline, omuzlarına kadar gömüldü, sonra biraz daha gömüldü. Açık ama odaklanmamış gözleriyle sadece başı yukarıda kaldığında, Jasra bir el hareketi daha yaptı ve adamın toprağın içine yaptığı yolculuk durdu.

“Artık Kaynak'ın gardiyanısın,” diye bildirdi Jasra, “yalnızca bana hesap vereceksin. Bunu kabul ediyor musun?”

Kararmış dudaklar seğirdi.

“Evet,” diye fısıldayarak yanıt verdi.

“Şimdi git ve ateşleri söndür,” diye emretti kadın. “Görevine başla.”

Tekrar batmaya başlarken başı onaylayarak sallanır gibi oldu. Bir süre sonra yalnızca pamuksu bir saç perçemi kalmıştı ve bir an sonra yer bunu da yuttu. Güç hattı yok oldu.

Boğazımı temizledim. Sesi duyunca Jasra kollarını indirip bana döndü. Hafifçe gülümsüyordu.

“Öldü mü, yaşıyor mu?” diye sordum ve ekledim, “Akademik merak.”

“Aslında pek emin değilim,” diye yanıt verdi. “Ama sanırım ikisinden de biraz. Hepimiz gibi.”

“Kaynak'ın Gardiyanı,” dedim. “İlginç bir varoluş şekli.”

“Askılık olmaktan iyidir,” diye yorum yaptı.

“Mutlaka öyledir.”

“Herhalde, beni kurtardığın için sana minnet borçlu olduğumu düşünüyorsundur,” dedi.

Omuz silktim.

“Gerçeği söylemek gerekirse, düşünecek başka şeylerim var,” dedim.

“Düşmanlığın bitmesini istemiştin,” dedi “ve ben de burayı geri istemiştim. Hâlâ Amber’e karşı hoş düşünceler içinde değilim ama aramızda düşmanlık kalmadığını söylemeye hazırım.”

“Bu bana yeter,” dedim ona. “Ve seninle paylaşabileceğim küçük bir sadakat olayı var.”

Bir süre beni kısık gözlerle süzdü, sonra gülümsedi.

“Luke için endişelenme,” dedi.

“Ama endişelenmeliyim. O orospu çocuğu Dalt—”

Gülümsemeye devam etti.

“Bilmediğim bir şey mi biliyorsun?” diye sordum.

“Pek çok şey,” diye yanıt verdi.

“Paylaşmak isteyebileceğin bir şey var mı?”

“Bilgi para eden bir şeydir,” dedi. Yer hafifçe sarsılır, alev alev kule sallanırken, “Bilgi pazarlanabilen bir maldır,” diye yorum yaptı.

“Ben oğluna yardım etmeyi öneriyorum ve sen bunu nasıl yapacağıma dair bilgiyi bana satmayı öneriyorsun, öyle mi?” diye sordum.

Kahkaha attı.

“Rinaldo’nun yardıma ihtiyacı olduğunu düşünseydim,” dedi, “şu anda yanında olurum. Sanırım annelik erdemlerinden bile yoksun olduğumu düşünürken benden nefret etmek daha kolay.”

“Hey, düşmanlığa son verdiğimizini sanıyordum,” dedim.

“Bu birbirimizden nefret etmemize engel değil,” diye yanıt verdi.

“Hadi ama, hanımefendi! Beni her sene öldürmeye çalıştığın gerçeği dışında, sana karşı hiçbir garezim yok. Hoşlandığım ve saygı duyduğum birinin annesisin. Eğer başı dertteyse

ona yardım etmek isterim ve seninle de iyi geçinmeyi tercih ederim.”

Alevler üç metre düşer, titrer ve tekrar düşmeye devam ederken Mandor boğazını temizledi.

“Çabaların iştahını açmışsa bazı güzel mutfak büyülerim var.”

Jasra neredeyse fettanca gülümsedi ve yemin edebilirim ki Mandor’a bakarak göz kırptı. Mandor o kabarık beyaz saçlarıyla çarpıcı bir görüntüye sahip olsa da, tam olarak yakışıklı denebileceğinden emin değilim. Kadınları nasıl o şekilde cezbedebildiğini hiç anlayamadım. Üzerinde bununla ilgili büyü olup olmadığını görmek için kontrol ettim ama yoktu. Tamamen farklı türden bir büyü olmalı.

“Güzel fikir,” diye karşılık verdi kadın. “Ben ortamı hazırlarım, sen de geri kalanı halledersin.”

Mandor eğildi; alevler yere kadar alçalıp orada söndü. Jasra bağırarak görünmez Gardiyan Sharu’ya başka bir emir verdi ve alevleri o şekilde tutmasını söyledi. Sonra döndü ve bizi aşağı inen merdivene götürdü.

“Daha medeni kıyılara giden bir yeraltı geçidi,” diye açıkladı.

“Aklıma gelmişken,” dedim, “karşımıza çıkacak herhangi biri Julia’ya sadık olacaktır.”

Jasra bir kahkaha attı.

“Ondan önce bana, benden önce Sharu’ya oldukları gibi,” diye yanıtladı. “Onlar profesyonel. Sarayla beraber devralınırlar. Kazananları savunmak için para alıyorlar, kaybedenlerin intikamını almak için değil. Yemekten sonra karşılıklarına çıkıp bir açıklama yaparım ve buranın bir sonraki gaspına kadar hepsinin yüreктen sadakatini tadını çıkarırım. Üçüncü basamağa dikkat. Gevşek bir taş var.”

Böylece bize, bir sahte duvarın içindeki kapıdan karanlık

bir tünele, İçkale'nin bu tarafa yaptığım bir önceki yolculuğumda incelediğim kuzeybatı yönüne doğru giden bir yol gösterdi.

O gün onu Maske/Julia'dan kurtarmış, bir süreliğine bizim kalemizde, Amber'de, askılık olmaya götürmüştüm. Girdiğimiz tünel zifiri karanlıktı, ama Jasra hızla uçuşan, kasvet ve rutubetin içinde önümüzden giden parlak bir nokta yarattı. Hava ağırdı ve duvarlarda örümcek ağları vardı. Zemin, orta kısmı boyunca uzanan düzensiz döşeme taşları dışında çıplak topraktan ibaretti; iki yanda zaman zaman pis kokulu birikintiler görülüyordu ve arada bir yanımızdan küçük yaratıklar –hem yerden hem havadan– hızla geçiyordu.

Aslında ışığa ihtiyacım yoktu. Herhalde hiçbirimizin yoktu. Bir tür büyülmü görme yetisi veren, *gümüşsü*, yönsüz bir aydınlık sağlayan Logrus İmgesi önümdeydi. Onu yanımda muhafaza etmiştim çünkü aynı zamanda büyülmü etkilere karşı beni uyarıyordu. Mesela, binada ve çevresinde bulunabilecek bubi tuzağı büyüleri ya da Jasra'nın ihaneti gibi. Bu görüşün bir nedeni de, bildiğim kadarıyla hiçbirine fazla güvenmeyen Mandor'un önünde de İmge'nin süzölmekte olduğunu fark etmemdi. Jasra'nın önünü de bulutsu ve *desensi* bir şey kaplıyor, güvenlik çemberimizi tamamlıyordu. Ve ışık önümüzde dans ediyordu.

Bir fıçı yığınının arkasından, çok iyi stoklanmış bir şarap mahzenine benzeyen bir yere çıktık. Mandor altı adım sonra durakladı, solumuzdaki raftan tozlu bir şişe aldı. Pelerininin köşesiyle etiketi sildi.

“Ah, şuna bak!” dedi.

“Ne oldu?” diye sordu Jasra.

“Eğer bu hâlâ bozulmamışsa, etrafında unutulmaz bir yemek yaratabilirim.”

“Gerçekten mi? O zaman emin olmak için birkaç tane daha

al,” dedi Jasra. “Bunlar benim zamanımdan önceye uzanıyor. Hatta belki Sharu'nun zamanından bile önceye.”

“Merlin, sen şu ikisini getir,” dedi Mandor, bana iki şişe uzatarak. “Dikkat et.”

Rafin geri kalanını inceleyerek iki şişe daha seçti. Onları kendisi taşıdı.

“Neden burasının sık sık kuşatma altına alındığını anlayabiliyorum,” dedi Jasra'ya. “Bu kısmını bilsem ben de şansımı denerdim.”

Kadın uzandı ve Mandor'un omzunu sıktı.

“İstedğin şeyi elde etmenin daha kolay yolları var,” dedi gülümseyerek.

“Bunu hatırlayacağım,” diye yanıt verdi Mandor.

“Umarım öyle olur.”

Boğazımı temizledim.

Jasra bana hafifçe kaş çattı, sonra sırtını döndü. Alçak bir kapıdan geçtik ve gıcırdayan bir ahşap merdivenden yukarıya doğru onu takip ettik. Büyük bir kilere çıktık, sonra oradan dev gibi, boş bir mutfağa geçtik.

Jasra odada gözlerini dolaştırırken, “İhtiyaç duyduğun zaman asla bir hizmetkâr bulamazsın,” dedi.

“Hizmetkâra ihtiyacımız olmayacak,” dedi Mandor. “Bana uygun bir yemek alanı bul, hallederim.”

“Pekâlâ “ diye yanıt verdi kadın. “O zaman bu taraftan.”

Bizi mutfaktan çıkardı; sonra bir dizi odadan geçip bir merdivene geldik ve çıkmaya başladık.

“Buz tarlaları mı?” diye sordu. “Lav tarlaları? Dağlar? Yoksa fırtınayla çalkalanan bir deniz mi?”

“Manzara seçeneklerinden bahsediyorsan,” diye yanıtladı Mandor, “dağları tercih ederim.”

Bana baktı, başımı salladım.

Uzun, dar bir odaya girdik, orada bir dizi kepengi açtık ve

yuvarlak zirveli, benekli bir manzara gördük. Oda serindi ve biraz tozluymdu, yakındaki duvar boyunca uzanan raflar vardı. Raflarda kitaplar, yazı araçları, kristaller, büyüteçler, küçük boya kapları, birkaç basit büyü aleti, bir mikroskop ve bir teleskop vardı. Odanın ortasında bir sehpa, iki yanında sıralar vardı.

“Bunu hazırlamak ne kadar sürer?” diye sordu Jasra.

“Bir iki dakika,” dedi Mandor.

“Bu durumda,” dedi Jasra, “önce hazırlanmak isterim. Belki siz de istersiniz.”

“Güzel fikir,” dedim.

“Gerçekten de öyle,” diye kabul etti Mandor.

Kadın bizi, çok uzakta kalmayan, konuk odaları olması gereken yere götürdü ve sabun, havlular ve suyla baş başa bıraktı. Yarım saat sonra o dar odada buluşmak üzere sözleştik.

“Sence pis bir şeyler mi planlıyor?” diye sordum gömleğimi çıkarırken.

“Hayır,” diye yanıt verdi Mandor. “Bu yemeği kaçırmak istemeyeceğini düşünerek gururumu okşamak istiyorum. Ayrıca, onu en iyi hâlinde görmemiz fırsatını kaçırmak istemeyecektir. Uzun zamandır onu bundan daha kötü koşullarda gördük. Bir de dedikodu yapma, sır paylaşma fırsatı...” Başını iki yana salladı. “Ona daha önce asla güvenemezdin, belki bundan sonra da güvenemezsin. Ama bu işlerden anlıyorsam, bu yemek bir mola olacak.”

“Umarım öyle olur,” dedim yıkanırken.

Mandor bana çarpık bir gülümsemeyle baktı, sonra, kendisiyle ilgilenmeye başlamadan önce bir tirbuşon yarattı ve şişeleri açtı “biraz nefes almaları için.” Düşüncelerine güveniyordum, ama bir iblisle ya da yıkılan bir duvarla mücadele etme olasılığına karşı, Logrus İmgesi'ne bağlı kalmaya devam ettim.